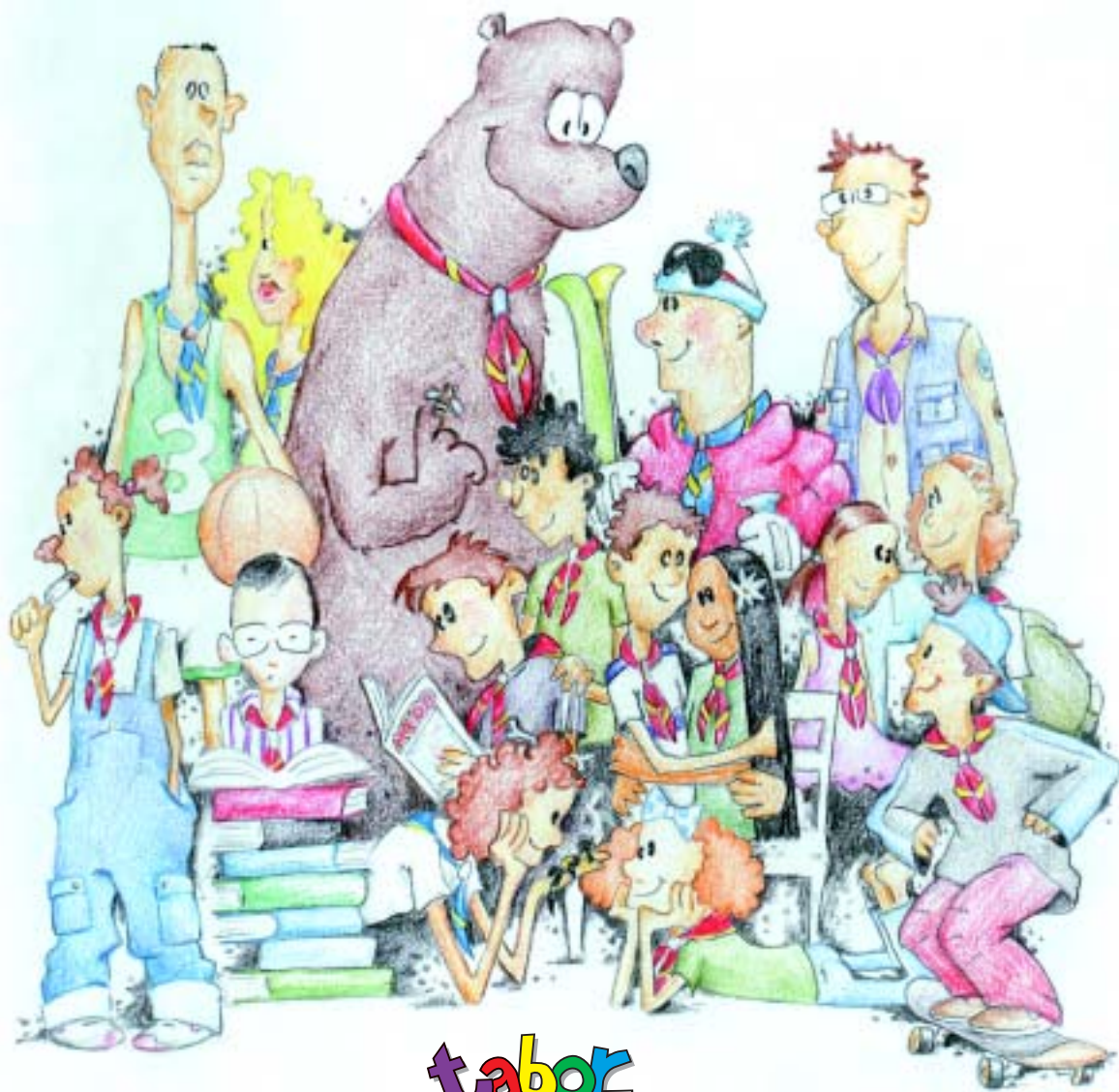

MEDO

TABOR ZA NAJMLAJŠE

ŠTEVILKA 7

POZDRAVLJEN, KAKO SI? MIDVA
PRAV SUPER.

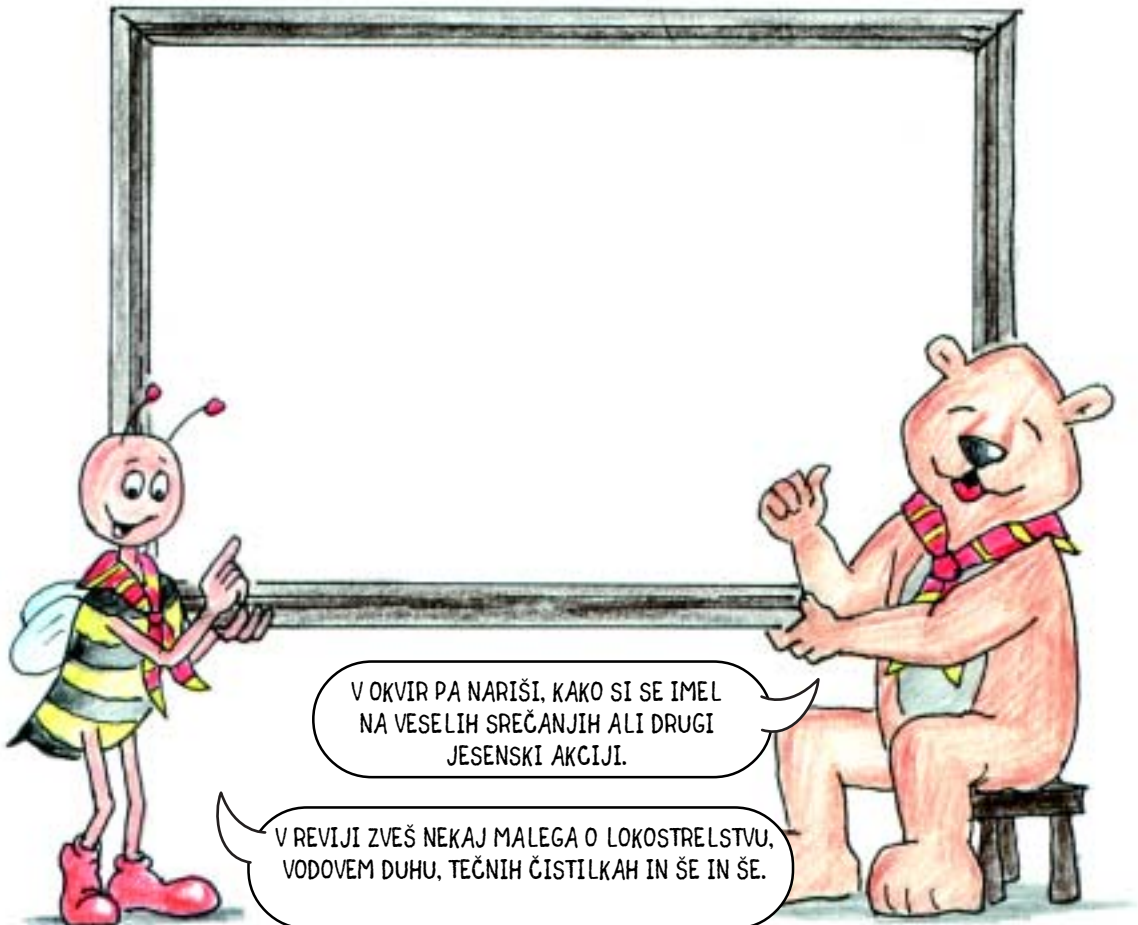
PREDSTAVI SE IN NAPIŠI SVOJE
PODATKE NA ČRTE, DA BOM VEDEL PRI
KOMU SEM DOMA.

SEM _____
IZ VODA _____,
KI JE DEL RODU _____
IZ _____.

SI V NOVEM TABORNIŠKEM LETU ŽE OSVOJIL
KAKŠNO VEŠČINO ALI KONČAL PREIZKUŠNJO?
NARIŠI JIH NAD ŽEP.

V OKVIR PA NARIŠI, KAKO SI SE IMEL
NA VESELIH SREČANJIH ALI DRUGI
JESENSKI AKCIJI.

V REVIJI ZVEŠ NEKAJ MALEGA O LOKOSTRELSTVU,
VODOVEM DUHU, TEČNIH ČISTILKAH IN ŠE IN ŠE.

POLH

gosta in mehka, siva
in bela dlaka

rostri zobje in
kremplji

trup je dolg
16 cm,
rep pa 13 cm

POLH ŽIVI V GOZDOVIH IN SADOVNJAKIH,
POGOST GOST JE V HIŠAH BLIZU GOZDA.

Z MIŠJO IN HRČKOM SODI V DRUŽINO GLODALCEV.

PODNEVI SPI, PONOČI SE PODI ZA HRANO. JE
LEŠNIKE IN JAGODE. POZIMI V SVOJEM GNE-
ZDU - V DREVESNI DUPLINI ALI NA PODSTREŠJU -
OTRPA IN 7 MESECEV PRESPI.

Pika

KER IMA MEHKO IN LEPO DLA-
KO, GA LOVCI JESENI LOVIJO V PA-
STI ZA KUČME - POLHOVKE.

ČE IMAŠ SREČO, LAHKO POLHA UDO-
MACIŠ. V KLETKI ŽIVI PODOBNO
KOT HRČEK. PRAV NIČ PLAŠEN NI -
NA TABORNIŠKI SESTANEK GA
LAHKO PRINESEŠ KAR V ROKAVU.

presenetljivo
velike rjane
oči

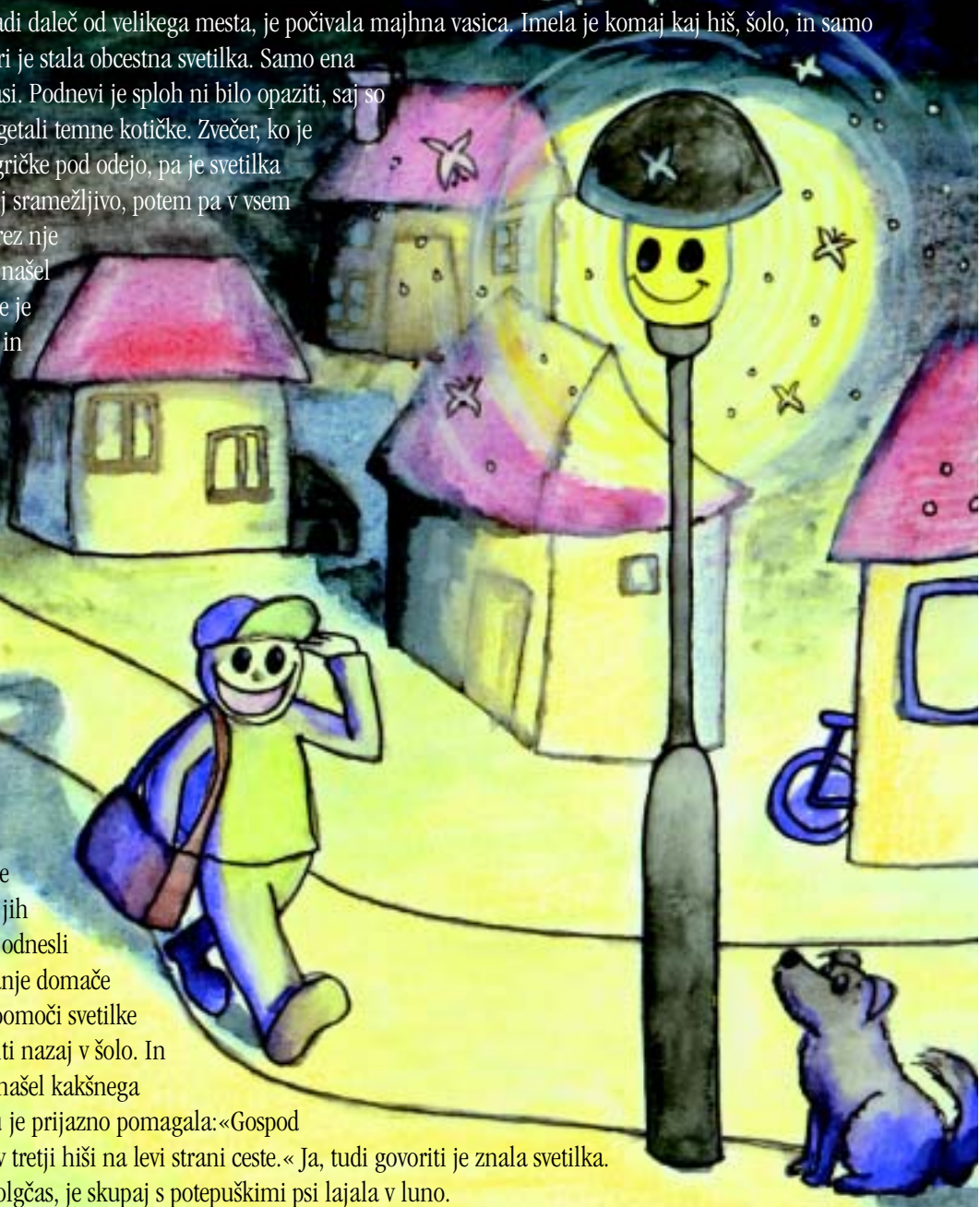
Polh pri zimskem spanju

VELIKAN IN SVETILKA

Začelo se je novo taborniško leto in v vod Kosmatinci sta prišla tudi medvedka Luka in Matej. Luka je bil močan fant. Mami je vedno pomagal prinesiti stvari iz trgovine. Mateja pa bi lahko že sapica premaknila, tako je bil drobcen. Na prvem vodovem srečanju je Luka kmalu postal »glavni« in je Mateja, ki je bil najmanjši, začel zmerjati z zobotrebcom: »Matej ali si danes že očistil očkove zobe? Pazi, da te mama ne zapiči v narezek.« Vodnik Primož je takoj opazil, da je Matej žalosten in da se počuti čisto nemočnega. Prekinil je zbadljivke in rekel: »Dobro prisluhnite zgodbi O velikanu in svetilki.« Nastala je tišina in Primož je začel.

Na prostrani livadi daleč od velikega mesta, je počivala majhna vasica. Imela je komaj kaj hiš, šolo, in samo eno pot, ob kateri je stala obcestna svetilka. Samo ena samcata sredi vasi. Podnevi je sploh ni bilo opaziti, saj so sončni žarki sčegetali temne kotičke. Zvečer, ko je sonce zlezlo za gričke pod odejo, pa je svetilka zasvetila. Najprej sramežljivo, potem pa v vsem svojem sijaju. Brez nje Petrov oče ne bi našel poti domov, ko se je vračal iz službe, in Niko ne bi našel svojega kolesa, ki ga je

popoldan pozabil na igrišču. Tudi črke in številke, ki so jih otroci popoldan odnesli domov za reševanje domače naloge, se brez pomoči svetilke ne bi mogle vrniti nazaj v šolo. In kadar poštar ni našel kakšnega nabiralnika, mu je prijazno pomagala: «Gospod Kisovec stanuje v tretji hiši na levi strani ceste.» Ja, tudi govoriti je znala svetilka. In če ji je bilo dolgčas, je skupaj s potepuški psi lajala v luno.

Neke noči pa se je v daljavi
zaslišal trušč, ki je bil vse bliže in
bliže. Comp, comp, comp, kot
kakšni koraki. Postajali so vse bližji,
vse glasnejši in tla so se stresala bolj in
bolj. Naenkrat je sredi vasi obstal velikan.

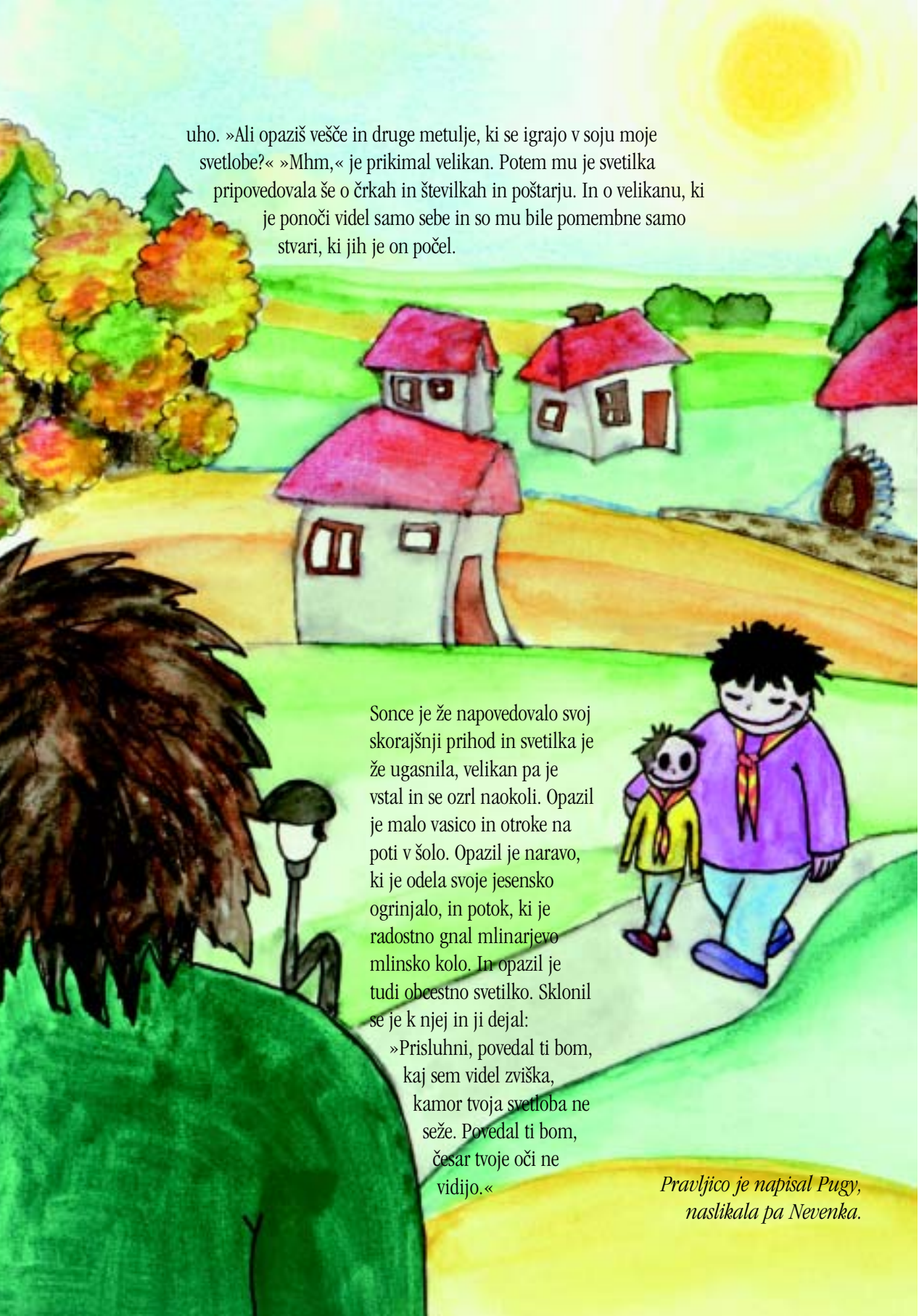
Pravi pravcati velikan. Bil je tako
velik, da so mu najvišje smreke
segale do kolen. Hišice so se zdele
kot lesene pručke, na katere bo
zdaj zdaj stopil, da bi z
rokami dosegel zvezde.

Drobna svetilka, ki je
trepetala pred
orjakovim
korakom,
se je na
vso

moč trudila, da bi ga priklicala.
»Velikan, velikan, kaj te je
prineslo sem in kam greš?«
Sprva se velikan sploh ni zmenil
za klice iz daljave, potem pa se
je le ozrl v tla in presenečen
opazil droben snop svetlobe.
»Kdo me moti pri mojem
nočnem pohajkovanju?« je
jezno vprašal. »Jaz, obcestna
svetilka, ki ponoči osvetlujem
pot mimoidočim«. »In zakaj bi

svetila
meni, velikanu, ki
mi ni mar, kam stopim in
v katero smer

grem?« se je posmehoval
velikan. »Ravno zato, ker
ponoči nič ne vidiš,« je
vztrajala svetilka. »Ha, ha,
ha, z eno nogo te pohodim in
zmeljem v prah!« »No prav,
če si se tako odločil. Še prej
pa se skloni k meni in si
poglej, kaj boš pohodi-
dil.« Velikan se je res
sklonil in svetilka
mu je zašepetala na

uho. »Ali opaziš večče in druge metulje, ki se igrajo v soju moje svetlobe?« »Mhm,« je prikimal velikan. Potem mu je svetilka pripovedovala še o črkah in številkah in poštarju. In o velikanu, ki je ponoči videl samo sebe in so mu bile pomembne samo stvari, ki jih je on počel.

Sonce je že napovedovalo svoj skorajšnji приход in svetilka je že ugasnila, velikan pa je vstal in se ozrl naokoli. Opazil je malo vasico in otroke na poti v šolo. Opazil je naravo, ki je odela svoje jesensko ogrinjalo, in potok, ki je radostno gnal mlinarjevo mlinsko kolo. In opazil je tudi obeestno svetilko. Sklonil se je k njej in ji dejal:

»Prisluhni, povedal ti bom,
kaj sem videl zviška,
kamor tvoja svetloba ne
seže. Povedal ti bom,
česar tvoje oči ne
vidijo.«

*Pravljico je napisal Puggy,
naslikala pa Nevenka.*

BUUUUU, VODOV DUH JE TU!

Zadnja taborniška akcija pred taborjenjem je bil zanimiv orientacijski pohod po naselju in okolici. Domači taborniški rod jo je pripravil za vse starosti tabornikov, tudi za medvedke in čebelice. Pot je ekipe vodila skozi blokovsko naselje, ob reki, po bregu do šole, čez polje do gozdička in nazaj k taborniški sobici.

MČ iz voda Divjih mačk, so bili na poti že tričetr ure, za njimi so bile tri kontrolne točke. Tam so se pomerili v različnih spretnostih, pokazati so morali tudi precej znanja. Ena izmed nalog je bilo poznavanje taborniškega kroja in oznak na njem. Malenkost, to zna vsak murenček, kaj šele Divje mačke. Sledila je še taborniška štafeta. Joj, tokrat je bila to prava polomija za Divje mačke. Za to štafeto so porabili veliko več časa kot ekipe pred njimi.

Zdaj so se bližali zadnji kontrolni točki, v gozdičku. Bili so slabe volje, tudi hodili niso vsi skupaj. Manca, Neža in Miro so hoteli naprej, Ana, Aleš in Aljaž so zaostajali, Nina ni vedela ali naj steče za Nežo ali počaka Ano. V gozdičku jih je čakalo še kurjenje ognja, naloga, ki so jo vedno dobro obvladali. Vendar danes ni bil dan za Divje mačke. Najprej se niso mogli niti dogovoriti, kdo bo nabiral tanjše palice, kdo debelejše in kdo dračje. Po krajšem prepiru je Miro vsem kar določil naloge in razšli so se po gozdu. Po koncu nabiranja so imeli sicer dovolj materiala, vendar je bil ta vlažen in nič podoben tistemu, ki so ga nabrali na zadnjem vodovem srečanju. Kljub temu jim je uspelo postaviti kar lepo piramido. Pri prižiganju ognja pa se je znova zalomilo. Ugašala je vžigalica za vžigalico. Čeprav so se postavili okoli ognja in ga tako zavarovali pred vetrom, je nazadnje žalostno ugasnila tudi

zadnja vžigalica. Aljaž je imel s seboj tudi vžigalnik, vendar si niso želeli pomagati z goljufijo. Danes ni bil naklonjen Divjim mačkam, na orientaciji so bili zadnji.

Pred taborniško sobico jih je čakala vodnica Neža in še tri članice iz voda, ki so bile dopoldne na izletu s starši. Ekipa Divjih mačk je bila tiha in niti nasmejani obraz njihove prijazne vodnice jih ni spravil v dobro voljo. Klarisa, Alja in Polona, ki niso tekmovala, so se

le čudile, kaj neki je z njihovimi prijatelji. Ekipa je nazadnje le povedala vse o svoji smoli na tekmovanju.

Vodnica je predlagala, da se vrnejo na jaso v gozdičku, kjer so prej postavljali ognje. Tam je bil njihov priljubljeni vodov kotiček, kamor so vedno želeli na vodovih srečanjih. Danes pa se tja niso vračali prav z veseljem. Na jasi je bila še vedno postavljena njihova nezakurjena piramida.

Nabrali so še nekaj suhega dračja in brez težav jim je uspelo prižgati ogenj. Posedli so okrog in se začeli pogovarjati. Spomnili so se na zadnji vodov izlet, ko so izdelovali piščalke iz vrbovih vej in si

sku-
hali
enkrat
golaž. In
kako jim je
dobro šlo na
mnogoboju! Bili
so med najboljšimi
ekipami, postavili so
najboljši ogenj, v postavljanju šotora so bili
drugi. Danes pa... »Ja, res smo bili nerode,« so se
strinjali vsi! »Ali se spomnite Aljaža, ko je dvakrat
narobe zapel srajco na štafeti?« Vsi so se nasmeh-
nili. Aljaž pa jih je spomnil, kako je Nina naredila
preval, da je potem tekla v napačno smer. Zdaj so
se vsi že glasno zasmeli. Vodnica pa si je sama
pri sebi oddahnila. Te njene Divje mačke so res
super vod. Zdaj ni bilo več sledu o slabi volji.
Spomnili so se, da bo kmalu čas, da tu, v bližini
jase, odkopljejo vodov zaklad, ki so ga zakopali
jeseni. To morajo storiti še pred taborjenjem. Joj,
tudi vodova zastavica je še nedokončana! Brez nje
ne smejo na taborjenje! Vsi so pogledali vodnico,
ki se je nasmehnila: »Seveda, vi ste narezali blago
in narisali vodov znak, jaz jo bom pa sešila. Tako,
zdaj pa bo čas, da gremo proti domu.« Sicer ni
bilo to nikomur preveč všeč, vendar so vedeli, da
jih bo doma kmalu čakalo kosilo. Postavili so se v
krog, se objeli okrog ramen, sklonili glave proti

sredini
in vsi hkrati
glasno zamijavkali. Vodov
pozdrav se še ni čisto razgubil v krošnjah
dreves, ko so se vsi veselo zasmeli. Med smehom
se jim je zazdelo, da se jim je nenadoma pridružil
še dvanajsti član. Bil je nekako neresničen in
videti je bil kot pravi pravcati duh, v dolgi beli
rjuhi, lebdeč okoli njihovih glav. Duh je spregovo-
ril vsakemu posebej: »Res je, jaz sem vaš vodov
duh! Srečali se bomo vedno, kadar boste tako
dobri prijatelji, kot ste ta hip, ko vas bodo povezo-
vali spomini na lepe in tudi težke preizkušnje, ko
boste pomagali drug drugemu pri tabornikih in v
šoli. Prepričan sem, da se še velikokrat vidimo!«
in privid je zbledel.
Vod Divjih mačk se je odpravil proti naselju.
»Vidimo se v četrtek!«, so vpili drug čez drugega
in se razšli.

*O vodovem dubu napisal
Radovan Krajšek-Vane,
ilustraciji sta Šekijeve.*

OBLECI OTROKE!

Iz sredine Medota vzemi zložen srednji list. Na zadnji strani boš našel risbice otrok, iz različnih ljudstev sveta. Toda pozor! Njihove obleke ležijo vsevprek, zunaj pa je že mraz. Obleci jih vendar!

Kako to storiš? Da boš vedel, čigave so obleke, si na zemljevidu oglej kratke predstavitve ljudstev. Nato otroke in njihova oblačila previdno in natančno izstriži. Posebej previden bodi pri oblačilih, da ne odrežeš belega pravokotnika. Ta bo, ko ga boš prepognil, obleko obdržal na telesu. Če ti bo šlo težko izpod prstov, prosi za pomoč vodnika. Če želiš, lahko like otrok in oblek nalepiš na trši papir.

Sedaj je čas, da vsakemu poiščeš pravo obleko. Nadeneš jo tako, da zavihke zatakneš ob rob telesa. Kako prija, ko se znebimo mraza!

Romi so potepuško ljudstvo, ki živi v majhnih potujočih skupinah skoraj po vsem evrazijskem kontinentu, razen v Vzhodni Aziji. Njihova prava domovina je verjetno Indija. Ponekod iščejo delo kot trgovci, kovinarji in glasbeniki. Pogosto pa so naseljeni v romskih taboriščih in naseljih. Včasih so jih pri nas poznali kot popravjalce loncev in brusilce nožev. So srednje rasti, vitki, rumenorjave polti, črnolasi, imajo velike črne ali rjave oči. Radi se oblačijo v pisana oblačila, plešejo in pojejo.

Eskimi se v lastnem jeziku imenujejo **Inuiti**. So skupina ljudstev, ki živi v mrzlih polarnih pobočjih Severne Amerike, na obalah Grenlandije in tudi v SV Aziji. So srednje rasti, rumenorjave polti, črnolasi. Njihova čokata telesa so dobro prilagojena za dolgo arktično zimo. Izdelujejo tople krznenne plašče, pod katerimi včasih niso nosili skoraj ničesar, da jim je bilo topleje. Domovi so napol zakopani v zemljo in prekriti z rušo. Pozimi gradijo lovci daleč zunaj na ledu snežene domove - igluje. Preživljajo se z lovom na tuljnje, mrože, kite in ribolovom. Njihovi čolni so s kožo prevlečeni kanuji, ki jim pravimo kajaki. Na kopnem imajo pasje vprege za sani. Veliko Eskimov živi danes v lesenih hišah v mestu.

Masaji so nomadsko ljudstvo v Vzhodni Afriki.

To pomeni, da se premikajo iz kraja v kraj ter iščejo sveže travnike za svojo živino. Živijo kot pastirji vzhodno od Viktorjanskega jezera, v višavah Kenije in Tanzanije. Danes imajo nekateri že stalna domovanja v vaseh s kočami iz blata in grmičja, ki so postavljene v krogu. So visoki in vitki ljudje. Po masajskem običaju si dajo dekleta in žene obriti glave. Masajski otroci imajo prebodene zgornje dele ušes in ušesne mečice.

Jedo predvsem koruzo, proso in govedo. Bojevniki imajo sulice in ščite.

Arabci so prebivalci arabskega polotoka. Bili so deloma nomadsko ljudstvo, deloma kmetje. Za njihovo deželo so značilni puščavski travniki, puščave z oazami, kjer rastejo dateljni in kjer so bogata nahajališča nafte. So manjši, čokati, temne polti in temnih oči.

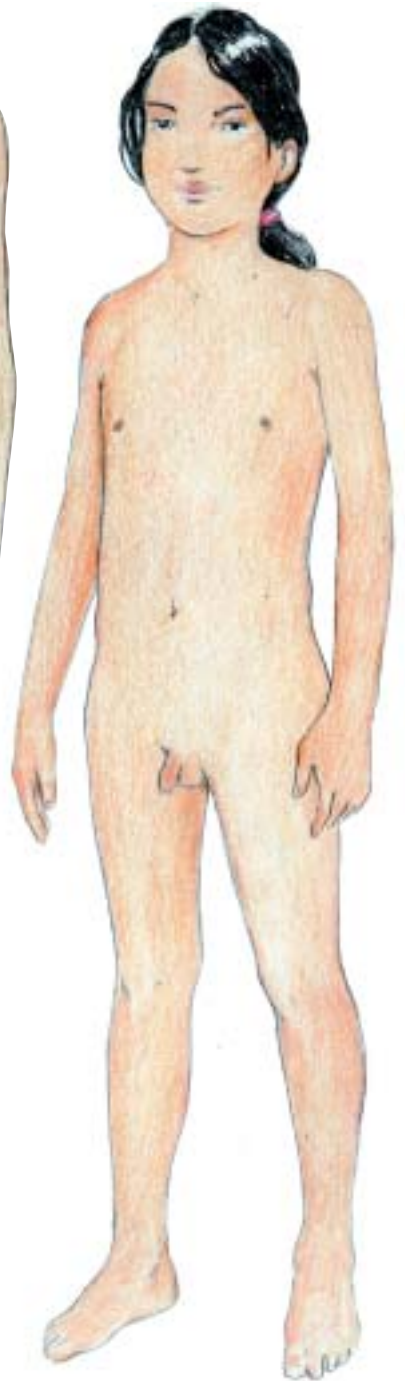
Indijanci so ljudstvo rumenorjave polti, togih črnih las. Po telesu so redko poraščeni. Delijo se v mnoge jezikovne skupine in plemena. Živeli so v Mehiki, Srednji Ameriki in Peruju. Uničili so jih španski osvajalci. Indijanci so bili iznajdljivi. Gojili so koruzo, pridelovali kavčuk, poznali tehtnico in kovinske zlitine, čebelarstvo ter papir. Indijance so Evropejci v hudih vojnah, s suženjskim delom in prenašanjem nalezljivih bolezní močno iztrebili, črnci pa izpodrinili. Sedaj živijo v Severni Ameriki večinoma v Indijanskih rezervatih.

Vse otroke in njihove predmete je narisal Pipc (Miha Knjfic).

Pri predstavitvi ljudstev si je Polona pomagala s Priročnikom za delo z medvedki in čebelicami - Tretji plamen in knjigo Otroci vsega sveta (Mladinska knjiga, Ljubljana, 1996).

*potu.
majica brez rokavov, kavbojke, obroč za brisanje
Indijanc.: blace, lok, tul za pustičce; Evropejka -
obleka; Rom - kratka bela majica, kratke hlače;
obleka); ogrlica, naglavni okras; Eskim - krzneni
Arabeec - balja, turban; Masajka - rubeča
Rešitev:*

VESELA SREČANJA MEDVEDKOV IN ČEBELIC

Meseca september in oktober sta čas za vesela srečanja medvedkov in čebelic.

Letošnja vesela srečanja medvedkov in čebelic z Gorenjske je gostil Rod zelene sreče. Železniki so v soboto, 9. oktobra, ko se je iz avtobusa vsul trop razposajencev iz štirih gorenjskih rodov, prav oživel.

Nekaj po pol enajsti uri se veselo srečanje, ki so ga organizatorji še posebej pričakovali, začelo.

Poleg druženja z vrstniki in sklepanja novih prijateljstev, so medvedki in čebelice spoznavali tudi Železnike, krajevne običaje in zgodovino. Po tem, ko so se pozdravili in se predstavili, so se razdelili v 10 mešanih skupin z imeni, ki so značilna za Železnike: lovci, rudarji, kmetje, klekljarice, ..., ki so se druga za drugo odpravljale na eno od dveh različic proge skozi Železnike. Vsaka skupina je dobila zemljevid z nalogami in točkami, ki naj bi jih odkrila. Medvedki in čebelice so morali izvedeti številko poštnega predala domačega rodu, odkriti so morali »živi punkelj«, v plavalnem bazenu so vprašali, koliko litrov vode drži, po svoji predstavi so risali plavž, imeli lov na oglarja, odkrivali pomembne Železnikarje in dogodke ter arhitekturo mesta, izdelali žogo iz žaganja in nogavic, punčko iz cunj, na nekaterih točkah so dobili dele sestavljanke z znakom srečanja. Za konec so morali poiskati še največjega norca v Železnikih, pri katerem se je proga končala.

Lačne želodčke je že čakal okusen golaž. Ura je tako hitro pobegnila, da so morali prav hiteti, da niso zamudili avtobusa.

Vsem je bilo lepo in veselijo se novih veselih srečanj.

Napisal: Teddy (Tadej Moborič, RZS Železniki)

TAKOLE SO SE GORENJSKI MEDVEDKI IN ČEBELICE ZABAVALI IN SPOZNAVALI NA VESELIH SREČANJIH.

Mega zemljevid

Hitro smo postali prijatelji

Risanje plavža

Sestavljanje bo kmalu končana

Sami smo si naredili žogo iz nogavice in žaganja

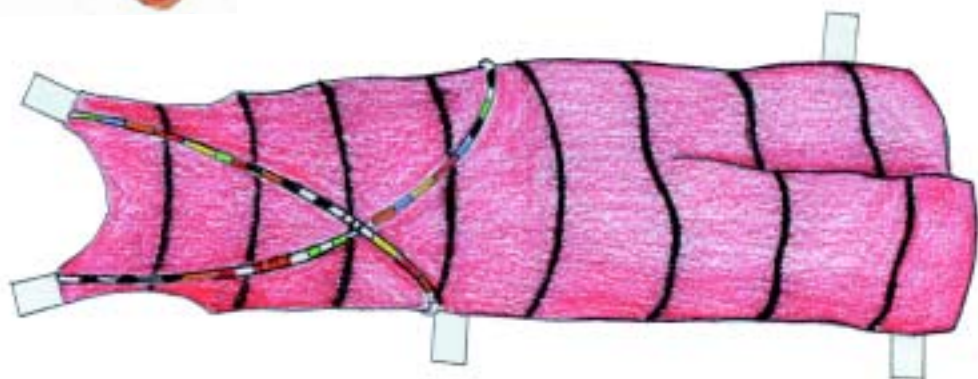
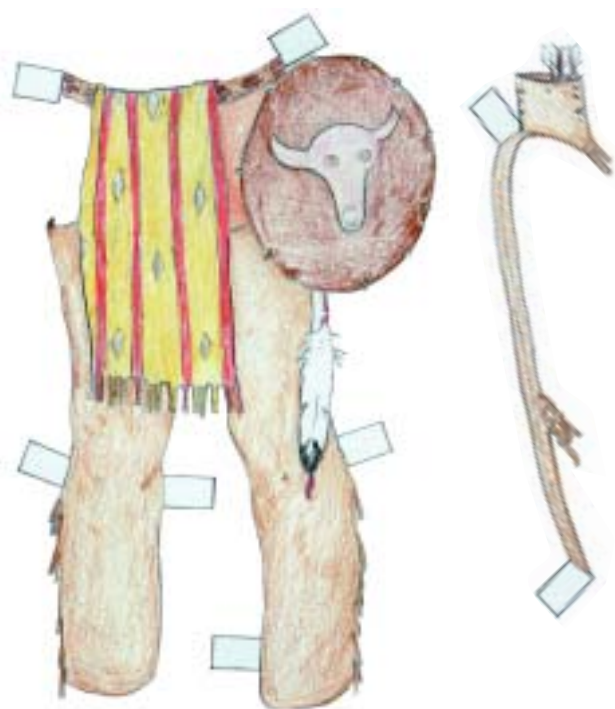
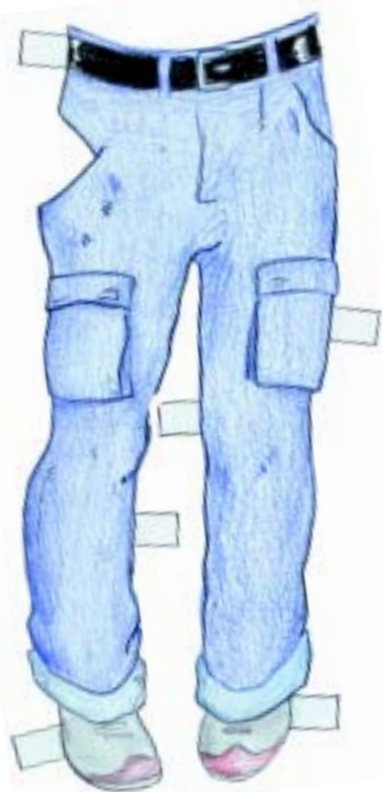
Klekljanje

Izdelovanje lutk

Zbijanja kozlov

IZ MEDOTOVEGA NABIRALNIKA

Šmihelski taborniki, člani Rodu gorjanskih tabornikov, so nam poslali fotografije s tradicionalnega kostanjevega piknika, ki je bil letos v Portovalu.

Medtem ko se je pekel kostanj, so medvedki in čebelice po vodih uživali pri lovu na lisico, reševali zanimive naloge, postavljali šotor iz šotork, kurili piramido, peli, sestavili pesem dneva, premagovali ovire in se zabavali z izdelovanjem umetnin iz gozdnih plodov. Pri tem so se seveda mnogo naučili, predvsem pa so se zabavali.

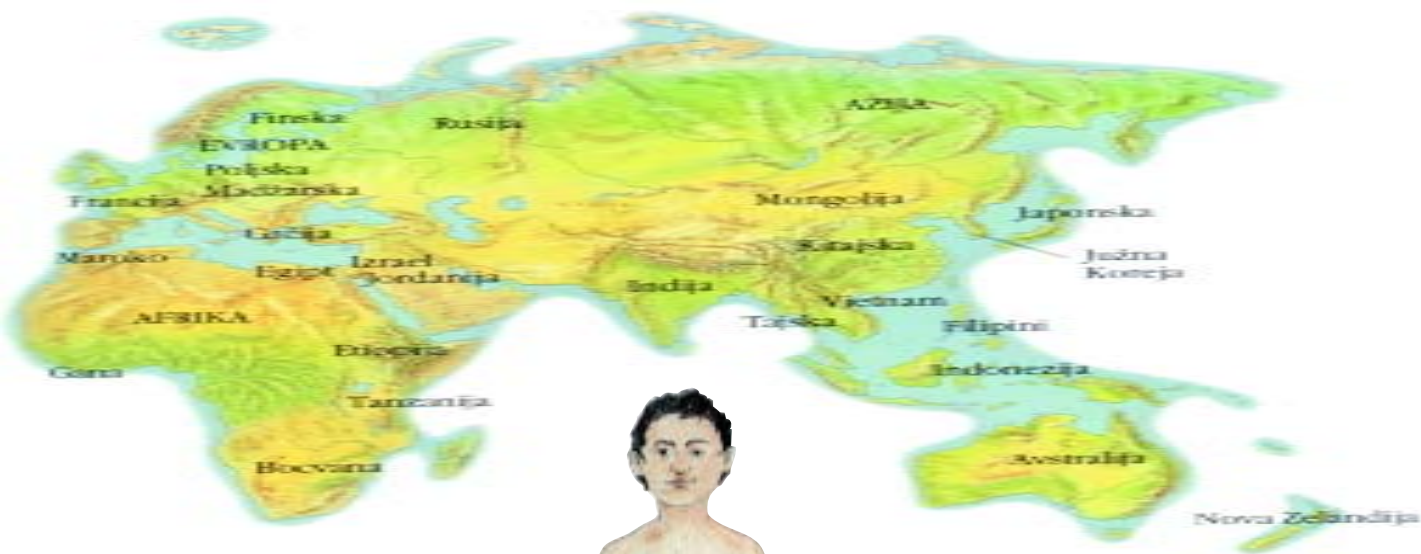
Kostanja so se počteno najedli, se za nas, ki nas ni bilo poleg fotografirati, in si zaželeli še veliko takih dogodivščin.

V NAŠE UREDNIŠTVO JE PRAV PRIDIŠALO PO PEČENEM KOSTANJU.

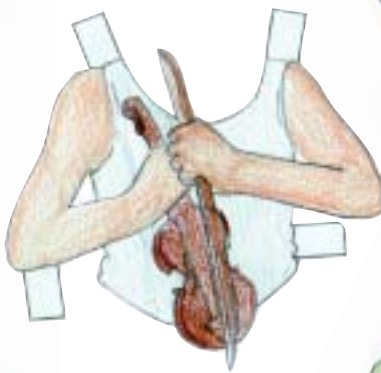
ŽIVJO!
SMO VOD GADI IN VAM
POSILJAMO TELE
RISBICE. MEDO NAM
JE ZELO VSEČ!
PROSIMO, DA
OBJAVITE! RISBICE
! HVALA!
ELJA INJA
Manca DAŠA JASNA
Z-D-R-A-V-O! ZDRAVO-
ZDRAVO-ZDRAVO!

NAGRADNO VPRAŠANJE

ALI POZNAŠ, KATERO IZMED ZNAČILNOSTI TEH LJUDSTEV? KAJ JEDO, KJE ŽIVIJO, KAKO IZGLEDAJO, KAJ POČNEJO? NAPIŠI JIH ZA TRI POLJUBNA LJUDSTVA IN JIH POŠLJI NA MEDOTOV NASLOV. IZ KUPA PRAVILNIH ODGOVOROV BOMO IZŽREBALI NAGRADE.

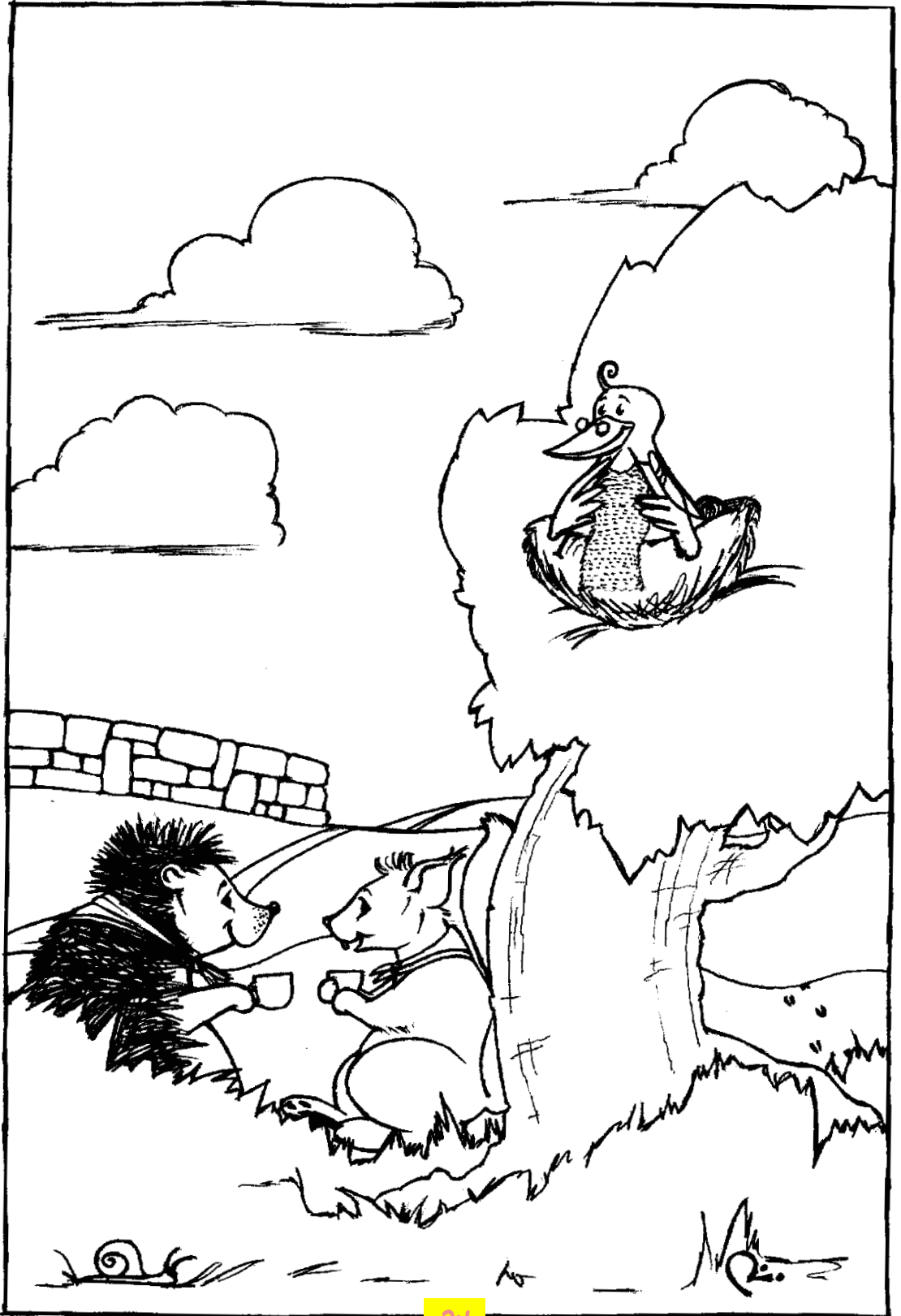

IZ MEDOTOVEGA NABIRALNIKA

NEKAJ MALEGA O LOKOSTRELSTVU

Prav gotovo poznaš Robina Hooda. Robin Loksley brez loka je kot Rom brez violine. Ne spomnim se nikogar, ki bi znal ustreliti puščico skozi uho šivanke.

Lok in puščica sta že zelo staro delovno orodje za lov in boj. Ko boste prvič dvignili lok in nanj položili puščico, se boste pridružili tradiciji, ki sega boja nekaj deset tisoč let v preteklost. V rokah boste držali enega prvih člove-

kovih odkritij, ki se po trditvi Britanske enciklopedije lahko primerja z odkritjem ognja in razvojem govora. Dandanes, ko v našem okolju hrana čaka v hlevih, se lok za lov ne uporablja več. Za to ga uporabljajo le še plemena v Afriki in Oceaniji.

Lokostrelstvo, ki ga poznamo danes, se je verjetno ohranilo po zaslugi kralja Edwarda III.. V 14. stoletju je bil lok najpomembnejše orožje in kralj Edward je vsem moškim naložil obvezno urjenje v streljanju z lokom. Ob

praznikih pa so se v mestih in na podeželju merili lokostrelci in tako oblikovali pravila, ki so se dopolnjevala in veljajo še danes.

Lok sestavljata prožna kraka, ki spominjata na palico, in tetiva. Kraki se razlikujejo med seboj po tem, koliko moči zahtevajo od strelca, kako velik je in kako dolge so njegove roke.

Tetivo sestavljajo vlakna, ki so bila včasih narejena iz živalskih kit ali jermenov. Biti mora primerne dolžine in imeti zadostno število vlaken, da vzdrži pritiske in strese po izstrelitvi.

LOK NAPNEMO SAMO, KADAR STRELJAMO V
TARČO, IN NIKOLI BREZ PUŠČICE.

Puščice so danes lesene, aluminijaste, iz steklenih ali drugih vlaken. Pomembno je, da so dovolj dolge in upogljive. Konica puščice je bila v lovskih časih ali iz kosti, kamna ali iz kovine, po možnosti premazana s strupom. Peresca na koncu dajejo puščici smer letenja.

To pa še ni popolna lokostrelska oprema. Na strelni liniji morata biti lok in lokostrellec kot lok in violina. To pomeni, da mora biti strelčev lok pravilno izbran, puščice pa prilagojene moči in loku ter strelčevi potezni dolžini. Pri izbiri prave opreme je pametno poslušati nasvete nekoga, ki ve, kako pomagati začetniku.

Poleg loka in vsaj pol ducata puščic ne smemo pozabiti na ščitnik za prste

in za roko, na tok za puščice in napenjalec loka. Nikakor pa ne tudi na nekaj rezervnih delov za popravilo puščice in tetive. Vse ostalo boste dodajali kasneje sproti, ko boste v tem športu napredovali.

Pri vadbi lokostrelstva pa nam morajo biti pravila varnosti in vljudnosti pred vsemi drugimi pravili. Zavarovati moramo strelišče in se prepričati, da za tarčami ni nikogar. Tako bo lokostrelstvo popolnoma varen šport. Za strelno črto ostanemo, dokler zadnji lokostrellec ne preneha s streljanjem. Nevarni so tudi nepravilna drža ter slaba in poškodovana oprema. Nevljudnost in nešportno vedenje je prestopok in žalitev dediščine, dostojanstva in tradicije, ki so sestavni del tega športa. Lokostrelci pa menijo, da sta tovarištvo in vljudnost enako pomembna kot športi izziv sam.

Poznamo več vrst lokostrelstva. Eno je tarčno, ko lokostrelci streljajo na travniku ali v dvorani. To zvrst prepoznamo tudi po barvatih tarčah različnih velikosti. Zadelek v zlato, kajpak na sredini, navrže največ, to je deset točk. Strelja se od 18 m do 90 m oddaljene tarče.

PUŠČICO PRAVILNO IZPULIMO IZ TARČE TAKO, DA Z
ENO ROKO PRIMEMO PRI TARČI, Z DRUGO PA PUŠČICO
SUKAMO V OBE SMERI IN JO VLEČEMO VEN.

Druga zvrst je terensko lokostrelstvo, ki je povezano tudi s splošno uporabo loka v naravi. Tarče so razporejene enakomerno po terenu. Na tarčah so pogostokrat upodobljene živali celo v naravnih velikostih. Pri disciplini clout lokostrelci streljajo v 165 m oddaljeno ležečo tarčo, ki ima 15 m premera. Poznamo tudi streljanje na daljavo. Pri tem načinu so dosegli daljavo blizu dva tisoč metrov. Potem so še streljanja za zabavo, na primer v balone s posebej za to narejenimi puščicami, pa lokostrelski golf, ko lok in puščica zamenjata palico in žogico.

In še to! Veliko sreče in vse v zlato!

O lokostrelstvu sta napisala Frane in Polona, ilustracije je narisal Šeki.

ČE SE ŽELIŠ NAUČITI LOKOSTRELSTVA, SPOMLADI POKLIČI V PISARNO ZVEZE TABORNIKOV NA TEL. ŠT. 061/300 08 23. VSAKO LETO PRIPRAVLJAMO V GOZDNI ŠOLI V BOHINJU VRSTO ZANIMIVIH LOKOSTRELSKIH TEČAJEV.

MEDOTOVA KUHINJA: OCVRTE BANANE

Recept je zelo preprost in jed je okusna.

Sestavine za 4 sladkosnede osebe:

4 zrele banane

POSLADKAJ SI MRZLE DNI Z VROČO SLADICO IZ TROPSKEGA SADJA.

4 jedilne žlice tekočega medu

15 dag kokosove moke

olje za cvrenje

1 sladka smetana

sladoleđ po okusu

Potek dela:

Banane olupiš in jih previdno namažeš z medom z vseh strani. Nato jih povaljaš v kokosovo moko in poskrbiš, da je kokos banane lepo prime. Tako spanirane banane ocvreš v vročem olju, da postanejo zlato rumene barve. Banane previdno odcediš ter jih okraši s stepeno sladko smetano. Zraven pa lahko ponudiš tudi kepico sladoleđda, ki bo čudovito dopolnjeval okus ocvrte banane. Pri okraševanju pusti domišljiji prosto pot.

Dober tek!

MMMMMMMMMMMMMMMMMM!

PREVEČ SEGRETO OLJE LAHKO ZAGORI!
PROSI MAMO ALI VODNIKA, DA BOSTE
CVRLI SKUPAJ.

Za Medotovo kuhinjo je recept napisal
Komad (Tomaž Polenec).
Narisali Milanka in Nevenka.

NA ČAJANKO SE JE PRIKRADEL NAGAJIVEC IN V
TABORNIŠKI SOBI SPREMENIL KAR DESET PODROBNOSTI.
ALI JIH NAJDEŠ?

Rešitev: okrasna veriga, svetilca v sopleh, nalepka na steklenici, ročaj na pladnju, nastika na brgu, napis in besedilo na oglašni deski, kloпка, vzorec na preprogi.

Uganko je naslikala Pika.

KOBILICE IMAJO PODOBNE TEŽAVE S ČISTILKAMI KOT TABORNIKI DRUGOD. KAJ SVETUJE TROT SKELO?

SKELOTOV ČEBELNJAK: TEČNE ČISTILKE

Dragi trot Skelo!

Pišemo ti Maja, Tina in Mateja iz voda Kobilice. Rade imamo tabornike in hodimo na taborniška srečanja v šolo. Smo pridne, ampak čistilke vedno težijo in nočejo, da smo v šoli. Vodnik se mora vedno kregati z njimi, da ne umažemo šole mi, zato ker imamo obute copate. Kaj naj naredimo, saj smo zadnjič morali imeti srečanje zunaj, ker čistilka ni hotela odkleniti šole?

Drage čebelice, vaš problem je dokaj pogost in krivi so največkrat vsi vpleteni. Ve pridete na vodovo srečanje nekoliko prezgodaj, mogoče katera včasih pozabi copate, vodnik in vodstvo rodu se na šoli niso dobro dogovorili za sestanke, čistilkam pa ni všeč, da morajo čakati s pospravljanjem šole, dokler ni konec srečanja. Seveda vsak vztraja pri svoji zgodbi! Vendar se tudi ta nesporazum da rešiti. Ker pravite, da besede vašega mladega vodnika pri čistilkah ne zaležejo, se bo moral v družbi starešine rodu ali kakšnega starejšega vodnika odpraviti k ravnatelju šole in se z njim natančno dogovoriti, kdaj boste imele Kobilice vodo-

va srečanja. Pri pogovoru naj sodelujejo tudi čistilke ali vsaj ena od njih, tako da bodo tudi one seznanjene z dogovorom. Ve pa morate paziti, da hodite na srečanja točno. Raje počakajte vodnika pred šolo in se nato skupaj odpravite v učilnico, namesto da postopate po šoli pred začetkom srečanja, kaj šele, da se lovite ali počnete kakšne druge neumnosti. Prav tako pa pazite, da v šolo pridete v copatih.

Tako čistilke ne bodo imele razloga za nezadovoljstvo, kajti moramo jih razumeti, da si ne želijo pospravljati za vami cele šole, saj imajo dovolj dela že z eno samo učilnico!

Upam, da boste Kobilice hodile na srečanja še naprej in se dobro razumele s čistilkami, še boljše pa z vašim vodnikom.

Vaš trot Skelo

Trot Skelo je sicer Gorazd Ažman. Ilustracijo je narisala Neva.

TROT SKELO
PRIHAJA PO POŠTO V
MEDOTOV
NABIRALNIK. LAHKO
MU PIŠEŠ TUDI TI.

BOŽIČNO ŽITO

Pred davnimi, davnimi časi si ljudje niso znali razlagati naravnih pojavov kot so na primer menjave letnih časov. Te so jih precej vznemirjale, predvsem v tistih krajih, kjer je doma zima, ko hrane ni na pretek. Na daljnem vzhodu so pred tisočletji verjeli, da grški bog Adonis, ki je skrbel za rast rastlin, vsako leto umre s požetim žitom vred. Jeseni in pozimi je prebival neznano kje, prebudil se je spet s pomladanskim zelenjem. Da bi ljudje kljubovali zimi, ki je prinašala mraz in lakoto, so v plitve posodice sadili žito. Te so imenovali Adonisovi vrtički.

Pri nas poznamo namesto njih božično žito. Ima še druga imena: "kaljeno žito" na Štajerskem, "pšenička" na Dolenjskem in "večno življenje" v Beli krajini. Zelena rastlinje, ki se upira umirjeni naravi pozimi, ima po davnih verovanjih posebno življenjsko moč in čar.

Mlado žito je dandanes samo v okras. Šeje se danes držijo ljudje iz navade, ponekod pa še verujejo, da bo letina prihodnje leto obilnejša. Vendar pa ni katerikoli dan dober za setev. Zrnje kali počasi in mora ozeleneti do božiča. Najbolj priljubljeni

setveni dan je 13. december, ko godujejo Lucije, ljudje pa sejejo tudi 4. in 8. decembra.

Tudi ti lahko poskrbiš za dobro letino. Pa s tem ne mislim samo na poljske pridelke. Poskrbi za dobro letino v šoli, za svoje zdravje, mir, veselje in razumevanje v tvoji družini, med sorodniki in prijatelji. Božično žito je decembra naprodaj v večjih trgovinah. Pšeničko poseješ v okrasne posode ali v plitve cvetlične podstavke, ki jih lahko polepšaš s

TU JE RECEPT ZA DOBRO LETINO. PREBERI GA, ČE PRAV NISI S KMETIJE.

pentljo ali pa jih pobarvaš. Mlado žito postaviš k jaslcam, na mizo ali na okensko polico.

Pa dobro leto ti želim.

S pomočjo druge knjige Praznično leto Slovencev Nika Kurenta napisala Polona, narisala Milanka.

